Руками по кишенях обмацуючи діри
і ліктями світивши, я фертиком ішов.
Бо з Неба сяла Муза! Її я ленник вірний,
ото собі розкішну вигадував любов!
Штани нінащо стерті? Та по коліна море!
Адже котигорошку лиш рими в голові.
Як зозулясті кури, сокочуть в небі зорі,
а під Чумацьким Возом — банкети дарові.
Розсівшись при дорозі, ті гомони лелію.
Роса на мене впала — а я собі хмелію,
бо вересневий вечір — немов вино густе.
І все капарю вірші, згорнувшись у калачик.
Мов струни ліри — тіні (їх к?паю, як м'ячик).
Штиблети каші просять? Оввa, і це пусте!

Переклад В. Стуса